

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistiska församlingen – nummer tretton

Jeff Pippenger
2025-12-18

Nummer tretton

Vi behandlar för närvarande den profetiska symbolen för 1863. Vi har riktat vår uppmärksamhet mot det bibliska Kadesh såsom symbolen för det forntida Israels uppror mot den ”vila” som medförde deras död under en tidsperiod som kulminerade vid Kadesh, och som därigenom åskådliggör förkastandet av Jeremias ”gamla stigar” år 1863, när de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken 26 förkastades.

När vi följer det ljus som är förbundet med Kadesh och 1863, har vi identifierat de tio prövningar som nådde fram till Kadesh. Vi har identifierat de tre första prövningarna som mannaprövningen. Dessa tre steg kan framställas som underverk eller prövningar, och sabbatsvilan, som är den första av de tio prövningarna, motsvarar den tionde prövningen, vilken så tydligt av Paulus i Hebreerbrevet identifieras som ”vilan”. De tio prövningarna äger en alfa-vila och en omega-vila.

Det spelar ingen roll hur en elev av profetian önskar definiera ”vilan” som hebreerna förkastade vid Kadesh—ty profetiskt syftar varje ”vila” (rad på rad) på ”vilan och vederkvickelsen”, som är det sena regnet. Kadesh är en främsta symbol för förkastandet av budskapet om det sena regnet och även av erfarenheten av det sena regnet, ty beseglingen som fullbordas på de etthundrafyrtiofyra tusen vid Kadesh är ett grundfästande i sanningen både ”intellektuellt och andligt”.

”Så snart Guds folk blir beseglade i sina pannor — det är inte något sigill eller märke som kan ses, utan ett stadgande i sanningen, både intellektuellt och andligt, så att de inte kan rubbas — så snart Guds folk är beseglade och beredda för skakningen, skall den komma. Ja, den har redan börjat; Guds domar vilar nu över landet för att varna oss, så att vi må veta vad som kommer.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 4, 1161.

Att bli fast grundad ”i sanningen” ”intellektuellt” innebär att godta metoden rad på rad som det enda och allenast helgade tillvägagångssättet i studiet av Guds ord. Detta trånga tillvägagångssätt bekräftades som det riktiga tillvägagångssättet i augusti 1840, då ”skaror övertygades om riktigheten i de principer för profetisk uttolkning som antagits av Miller och hans medarbetare, och adventrörelsen fick en underbar kraftig impuls.” Den ”underbara kraftiga impulsen” representerar uppenbarelsen av den Helige Andes kraft, vilken sände den första ängelns budskap runt världen år 1840.

De som deltog i det verk som representerade den ”underbara drivkraften” blev genom den helige Andes kraft bemyndigade att utföra just detta verk. Den helige Ande uppenbarade sin kraft endast bland dem som hade tagit emot den heliga metodologin. Den helige Ande uppenbarade sin kraft

endast inom dem som hade tagit emot den heliga metodologin.

Att intellektuellt slå sig till ro i sanningen är att acceptera metodiken rad på rad, och detta "accepterande" av metodiken rad på rad framställs för en laodice som öppnandet av hjärtats dörr för Laodiceas Budbärarens inträde i den Helige Andes person. Accepterandet av den heliga metodiken för den Helige Andes kraft in i sinnet hos dem som intellektuellt slår sig till ro i sanningen. Accepterandet av denna metodik frambringar en andlighet som framställs som föreningen av gudomlighet med mänsklighet. Tillämpningen av den bibliska metodiken rad på rad, när den förenas med tro, framställs som att intellektuellt slå sig till ro i sanningen, och sanningen (budskapet) som frambringas genom metodiken kan inte skiljas från Jesus, som är Ordet. Att acceptera Hans Ords budskap är att ta emot den Helige Ande i sitt sinne. Så frambringar ett intellektuellt slagande till ro i sanningen den andliga erfarenhet som mottar Guds godkännandes sigill.

Kadesh var det slutliga provet för det forntida Israel. De två klasserna av vindrickare i Joels bok skiljs åt och särskiljs från varandra på grundval av förkastandet eller mottagandet av budskapet om det sena regnet, vilket Joel identifierar som "nytt vin" i kontrast till det jästa vin som förtärs av den andra klassen. Joels "nya vin" är Paulus "vila" i Hebreerbrevet tre och fyra. Det är också det som Jesajas "Efraims druckna" vägrar att "höra" — till "vilka han sade: 'Här är vilan, given för att ni må låta den trötte få vila; här är vederkvickelsen'; men de ville inte höra. Och Herrens ord blev för dem bud på bud, bud på bud; rad på rad, rad på rad; här litet, där litet; för att de skulle gå och falla baklänges och krossas och snärjas och fångas."

Vi har fastställt att Arons uppror med guldkalven representerar "två" av de tio prövningar som kulminerar i Kadesh. Uppdelningen av den prövningen i två prövningar överensstämmer med den sena regnets prövningstid, som representeras av "vilddjurets bilds prövning", vilken är den prövning som avgör Guds folks öde. Uppenbarelseboken tretton identifierar "uppror", ty talet "tretton" representerar uppror.

Kapitlet börjar med det påvliga vilddjuret från havet, den främsta symbolen för uppror på jorden, eftersom Daniel identifierar det som den makt som talar stora ord mot den Högste. Detta uppror följs av jordvilddjurets uppror, Förenta staternas, som därefter tvingar hela världen att följa deras exempel på uppror. Mönstret för det tredje upproret i kapitlet återfinns i det första av de tre upproren, framställt som vilddjuret från havet, symbolen för Vatikanen. I vers elva talar Förenta staterna som en drake och formar därmed en bild åt vilddjuret—en bild av Vatikanen. Från och med vers tolv tvingar Förenta staterna världen att göra detsamma. Arons uppror är tvåfaldigt och representerar Förenta staternas uppror och därefter hela världens uppror när världsbilden av Vatikanen påtvingas.

Arons uppror identifierar båda perioderna, framställda som avgudadyrkan när Mose inte var där, följd av avgudadyrkan när Mose var där. Mose hade tagit emot lagen och representerar därför Guds lag som den punkt där upproret delar sig. Det prov som representeras av Arons gyllene bild av ett kalvdjur är prövningen år 1863.

Det är söndagslagstestet, som utgör en skiljelinje mellan liv och död. Det är skiljelinjen mellan det utlovade landet eller död i öknen, skiljelinjen mellan vilddjurets märke eller Guds sigill, skiljelinjen mellan Shebna, laodicéns öde, eller Eliakim, filadelfierns. De tre första testen, som representeras av mannat, symboliserar sabbats- eller söndagskontroversen, liksom det tionde testet. Skiljelinjen i Arons uppror med guldkalven, som representerar både det femte och det sjätte testet, är söndagslagen.

Den fjärde prövningen är vattnet vid Massa, som betyder ”prövning”, och Meriba, som betyder ”Jehovas banér”, och återfinns i 2 Moseboken 17:1–7, där det uttryckligen identifieras som ”att pröva Herren”.

Och hela Israels barns menighet bröt upp från öknen Sin och drog vidare från lägerplats till lägerplats, efter HERRENS befallning, och slog läger i Refidim; men där fanns inget vatten åt folket att dricka. Därför grälade folket med Mose och sade: Ge oss vatten att dricka. Mose sade till dem: Varför grälar ni med mig? Varför frestar ni HERREN? Men folket törstade där efter vatten, och folket knotade mot Mose och sade: Varför är det så att du har fört oss upp ur Egypten, för att låta oss och våra barn och vår boskap dö av törst?

Och Mose ropade till Herren och sade: Vad skall jag göra med detta folk? De är nära att stena mig.

Och HERREN sade till Mose: Gå fram framför folket och tag med dig några av Israels äldste; och din stav, med vilken du slog på floden, skall du ta i din hand och gå. Se, jag skall stå där framför dig på klippan i Horeb; och du skall slå på klippan, och vatten skall komma ut ur den, så att folket får dricka. Och Mose gjorde så inför Israels äldste.

Och han gav platsen namnet Massa och Meriba, därför att Israels barn hade tvistat, och därför att de hade frestat Herren och sagt: ”Är Herren ibland oss eller inte?” 2 Moseboken 17:1–7.

Prövningen som representeras av ”Massa” och baneret som representeras av ”Meriba” är ett profetiskt alfa som möter sitt profetiska omega när Mose slår på samma klippa en andra gång. Detta innebär att den fjärde av de tio förtörelserna representeras vid Kades, ty det andra Kades är platsen där Mose i uppror slår på klippan. Detta visar att Kades, som symbol, innefattar vattnets prövning som frambringar ett baner.

Vattenprovet som frambringar baneret är prövningen av budskapet om det sena regnet. År 1863 var den tidpunkt då baneret borde ha blivit upplyft, men ack; 1863 var endast det första Kades, och det andra Kades infaller vid den snart kommande söndagslagen. Massa och Meriba representerar den slutliga prövningen för de etthundrafyrtiofyra tusen strax innan de upplyfts som ett baner vid söndagslagen. Det var inte Roms myndighet eller judarnas myndighet som anordnade Kristi död. Denna myndighet var stadfäst i himmelens rådslut tidsåldrar före korset. Mose använde sin stav, den stav som smordes av Gud själv, för att slå på Klippan — men endast en gång. Denna Klippa representeras enligt inspirationen av budskapen från 1840 till 1844, vilka är de gamla grundsanningarna som utgör de rättfärdigas stig. I den prövning som representeras av Massa är det vatten som frälser det vatten som kommer ut ur Klippan på de gamla stigarna. Detta vatten prövar och frambringar två klasser; den ena för vilddjurets märke och den andra för Guds sigill, såsom

Guds sigill på dem som upplyfts som ett baner, vilket representeras av Meriba.

Templet fullbordades före Artaxerxes tredje dekret, vilket fastslår att det milleritiska tempel, som Kristus uppreste på 46 år från 1798 till 1844, fullbordades före den tredje ängeln, framställd genom ankomsten av det tredje dekretet. De etthundfyrtyofyra tusen beseglas strax före söndagslagen, då de sedan upplyfts som ett baner, en offergåva av pingstens förstlingsfrukter, såsom i forna dagar. Massa och Meriba identifierar vattenprovet, framställt genom Midnattsropets budskap i den första och tredje ängeln historia.

Verket att förena gudomlighet med mänsklighet framställs också som föreningen av två tempel. Det framställs också som ett äktenskap där en man och en kvinna, eller ett kvinnligt tempel och ett manligt tempel, förenas och blir ett kött. Kristus uppförde det milleritiska templet i syfte att leda dem in i sitt himmelska tempel, där de skulle finna ”vila”, representerad i 1844 års historia av sjundedagssabbaten.

När denna förståelse av Massa och Meriba, som det fjärde provet, tillämpas mellan ett inledande prov som också representerar tre prov, och som därefter följs av söndagslagen i det femte och sjätte provet—kan du då se, men endast om du är villig att se, att det trefaldiga mannatestet är det första provet, följt av ett prov som föregår det tredje, tvåfaldiga provet med Arons guldkalv. Massa och Meriba framställs tillsammans, ty det är endast i den andre ängeln budskap som en profetisk ”fördubbling” återfinns. Mannats tre första prov är den förste ängeln budskap. Provet vid Massa och Meriba är den andre ängeln budskap, och Arons uppror är den tredje ängeln budskap.

Det femte provet är prövningen med Arons guldkalv, vilken börjar med en uppenbarelse av avgudadyrkan när upprorsmakarna trodde att deras nakna uppror var dolt för Gud.

När folket såg att Mose dröjde med att komma ner från berget, samlade sig folket kring Aron och sade till honom: Upp, gör oss gudar, som skall gå framför oss; ty vad denne Mose beträffar, mannen som förde oss upp ur Egyptens land, vet vi inte vad som har hänt med honom. Och Aron sade till dem: Tag av de guldringar som sitter i öronen på era hustrur, era söner och era döttrar, och för dem till mig. Då tog allt folket av de guldringar som satt i deras öron och bar dem till Aron. Och han tog emot dem ur deras hand och formade det med en mejsel, sedan han hade gjort det till en gjuten kalv; och de sade: Detta är dina gudar, Israel, som har fört dig upp ur Egyptens land. När Aron såg det, byggde han ett altare framför den; och Aron lät utropa och sade: I morgon är det högtid åt Herren.

Och de steg tidigt upp följande morgon och frambar brännoffer och förde fram tackoffer; och folket satte sig ned för att äta och dricka och steg upp för att leka. 2 Moseboken 32:1–6.

Det sjätte provet är den andra delen av guldkalvsupproret, när Mose återvänder efter att ha mottagit de tio budorden. Mose frågar: ”Vem hör till Herren?” Majoriteten förblev passiv eller ställde sig på avgudadyrkarnas sida och gav därmed öppet uttryck åt samma uppror i medlarens närvaro.

Det femte och sjätte provet är tydliga förebilder på söndagslagen och står i överensstämmelse med den. Elia på berget Karmel ställer en liknande fråga som Mose gjorde. Välj i dag vem ni vill tjäna, syftar på söndagslagens prov. Symboliken i provet med vilddjurets bild pekar på söndagslagen.

Leviterna delas i Arons berättelse, och de tolv stammarna delas i berättelsen om Jerobeams två guldkalvar; detta identifierar uppdelningen mellan de visa och de fåvitska vid söndagslagen. Laodiceerna är de fåvitska jungfrurna, såsom Sister White har betygat, och därför är jungfrurnas uppdelning vid söndagslagen uppdelningen mellan laodiceer och filadelfier. Det femte och sjätte provet, som utgör ett enda dubbelt prov, står i överensstämmelse med söndagslagen, vilket innebär att de står i överensstämmelse med 1863 och Kadesh.

Andra och trettiotredje kapitlen i Andra Moseboken uppfylls på exakt samma dag, endast några timmar från varandra, och den dagen är en förebild för 1863 och Kades. I det trettiotredje kapitlet ber Mose att få se Guds härlighet. Därför ser vi Mose i den femte och sjätte förbittringen förvandlas till de etthundrafyrtiofyra tusen. Samme Mose står också vid Kades och slår på Klippan en andra gång och representerar därmed en klass som krossas av den Klippa som de vägrade att falla på. Den Klippan är ett budskap, och därför finns det två symboler av Mose vid Kades, den ena som manifesterar Guds härlighet och den andra som förkastar Klippan.

”Må de som står som Guds väktare på Sions murar vara män som kan se farorna före folket, — män som kan skilja mellan sanning och villfarelse, rättfärdighet och orättfärdighet.

”Varningen har kommit: Ingenting får tillåtas att komma in som skulle rubba själva grunden för den tro på vilken vi har byggt allt sedan budskapet kom åren 1842, 1843 och 1844. Jag var med i detta budskap, och allt sedan dess har jag stått inför världen, trogen det ljus som Gud har gett oss. Vi har inte för avsikt att ta våra fötter från den plattform på vilken de sattes, medan vi dag för dag sökte Herren i innerlig bön och sökte efter ljus. Tror ni att jag skulle kunna överge det ljus som Gud har gett mig? Det skall vara såsom Evighetens klippa. Det har väglett mig allt sedan det gavs.” Review and Herald, 14 april 1903.

En av symbolerna i ”Mose vid Kadesh” slår på Klippan med en stav, en symbol för auktoritet. Första gången var det Guds auktoritet och andra gången var det människans auktoritet. Den grupp som representeras av Mose vid det andra Kadesh framställs som Efraims drinkare, vilka använder sin teologiska auktoritet (staven) för att angripa budskapet om det sena regnet, vilket är budskapet om de gamla stigarna från 1840 till 1844.

”Alla de budskap som gavs från 1840 till 1844 skall nu göras kraftfulla, ty det finns många människor som har förlorat sin orientering. Budskapen skall gå ut till alla församlingarna.

”Kristus sade: ’Saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er: Många profeter och rättfärdiga män har önskat få se det som ni ser men har inte fått se det, och få höra det som ni hör men har inte fått höra det’ [Matteus 13:16, 17]. Saliga är de ögon som såg det som sågs år 1843 och 1844.

”Budskapet har getts. Och det får inte bli någon fördröjning i att upprepa budskapet, ty tidens tecken går i uppfyllelse; det avslutande verket måste utföras. Ett stort verk kommer att utföras på kort tid. Ett budskap kommer snart att ges enligt Guds förordnande, och det kommer att växa till ett högt rop. Då skall Daniel träda fram på sin plats för att avlägga sitt vittnesbörd.” Manuscript Releases, volym 21, 437.

Det första mannaprovet är tre prov. Det sista av de tio proven är den tredje ängeln prov. Både det första och det sista representerar ”vila” som en symbol för provet. Det första provet är tre prov och representerar den första ängeln, som följs av den andra ängeln, men det fjärde provet, där beseglingen och upphöjandet såsom ett baner framställs, representeras av Massa och Meriba. Den tredje ängeln, representerad av det femte och sjätte provet, är det tredje provet, vilket följde efter det andra provet i Massa och Meriba och det första mannaprovet.

Förbittringen vid Tabera, sådan den framställs i Fjärde Moseboken 11:1–3, är det sjunde provet. De verser som inleder den eldiga trons prövning, representerad av ”Tabera”, vilket betyder ’en brinnande plats’, föregås av verser som beskriver Guds folks vandring genom öknen. Den otålighet som kommer till uttryck i kapitel tio står i kontrast till de etthundrafyrtiofyra tusen som följer Lammet varthelst det går. Dessa är de som har de heligas tålmod, men det forntida Israel gav i kapitel tio uttryck för en otålighet som leder till deras eldiga vedermöda i kapitel elva.

Och de bröto upp från Herrens berg och vandrade tre dagsresor; och Herrens förbundsark gick framför dem under de tre dagsresorna för att utspana en viloplats åt dem. Och Herrens moln var över dem om dagen, när de bröto upp från lägret. Och det skedde, när arken bröt upp, att Mose sade: Res dig, Herre, och låt dina fiender förskingras; och låt dem som hatar dig fly för ditt ansikte. Och när den stannade, sade han: Vänd åter, Herre, till Israels mångtusen. 4 Moseboken 10:33–36.

Nästa vers introducerar Taberas uppror.

När folket klagade, misshagade det Herren; och Herren hörde det, och hans vrede upptändes; och Herrens eld brann ibland dem och förtärde dem som var i de yttersta delarna av lägret. Då ropade folket till Mose; och när Mose bad till Herren, slocknade elden. Och han gav platsen namnet Tabera, eftersom Herrens eld hade brunnit ibland dem. 4 Moseboken 11:1–3.

Provokationen som följde på eldens manifestation var längtan efter köttmat och är det åttonde provet. Detta återfinns i Fjärde Moseboken 11:4–34. Klagandet i Tabera representerar en fördärvad högre natur, en brist på tålmod, och upproret som uttrycks i begäret efter Egyptens köttgrytor representerar den lägre naturen. Elden representerar förbundets Budbärares rening genom eld i Malaki kapitel tre, ty profetiskt betyder Tabera en brinnande plats, och den brinnande platsen i Guds profetiska Ord återfinns i Malaki tre, där elden frambringar en otålig klass som är bestämd att renas bort och en tålig klass som blir renad såsom ett offer som lyfts upp.

De som representeras av Mose i den dubbla prövningen av Taberas högre och lägre natur är de etthundrafyrtiofyra tusen som har blivit befästa i sanningen både intellektuellt och andligt. Intelletet identifierar den högre naturen och representerar andligen föreningen av gudomlighet med mänsklighet. Gudomlighet kan endast förenas med mänsklighet när den lägre naturen är korsfäst och död. Att vara befäst i sanningen intellektuellt och andligt representerar erfarenheten av att bli besegrad. Taberas eldar representerar den slutliga åtskillnaden mellan vete och ogräs i Kristi verk att upprätta de etthundrafyrtiofyra tusens tempel.

Det nionde provet är Mirjams och Arons uppror, som återges i 4 Moseboken 12. Förbittringen var inte olik den förbittring som Korach, Datan och Abiram gav uttryck åt, eller den i Minneapolis år

1888. Frågan gällde inte endast förkastandet av Guds budskap, utan även förkastandet av Guds val av ledarskap.

Fördömandet av de ledare som förkastar inte bara budskapet utan också budbäraren föregår det tionde provet. Ledarskapet framträder som avfällingar strax före söndagslagen, vilken är det tionde provet. Söndagslagen motsvarar korset, och på vägen till korset, vilket är söndagslagen, valde ledarskapet Barabbas, en falsk Kristus, ty ”bar” betyder ”son till” och ”abba” betyder ”fader”. När korset (söndagslagen) eller Kadesh nalkas, ger ledarskapet uttryck åt fullt utvecklad avfällighet genom att välja en förfalskad Kristus och också öppet förklara för de civila myndigheterna att de inte har någon annan kung än kejsaren.

Det sjunde, åttonde och nionde provet identifierar beseglingsprocessen, men illustrationen är de fåvitska jungfrurna. Det tionde av dessa prov var det första upproret i Kadesh, som är en förebild för 1863. Från 1846 fördes hebréerna till Sinai för att ta emot lagen. De två stentavlorna med de tio budorden är symbolen för Guds förbundsrelation med det forntida, bokstavliga Israel, och Habackuks två tavlor är symbolen för det moderna, andliga Israels förbundsrelation. Den andra tavlan framlades 1850, och liksom det forntida Israel lovade att hålla lagen, fördes år 1856 ett slutligt prov fram, förebildat genom spejare som besökte det utlovade landet. Den uppfattning som majoriteten kom fram till under de sju åren från 1856 till 1863 var att den laodiceiska öknen var den plats där de önskade dö.

Tidsperioden 1844 till 1863 förebildas av den period som börjar med dopet vid Röda havet och som avslutades med ett annat dop vid Jordanfloden, på samma plats där Jesus skulle bli Kristus, när han senare döptes av Johannes. Dopet vid Röda havet identifierade ett förbundsförhållande med det forntida Israel. Detta förhållande började med ett äktenskap som samtidigt satte i gång en tiofaldig prövningsprocess. De fördes därefter till Sinai och lovade att hålla hans lag, men gjorde det inte, och misslyckades sedan med det tionde och sista provet vid den första resningen i Kadesh. Efter de fyrtio åren, och den andra och större resningen i Kadesh, gick de in i det utlovade landet genom att döpas i Jordanfloden.

Alla dopets vägmärken är sammanbundna med förbundet. Historien om omega och det andra Kadesh står i linje med historien om det första och alfa-Kadesh. Moses omega-uppror var långt större än upproret hos en hel nation i Kadeshs alfa-uppror. Omega är alltid större. Båda upproren tillsammans representerar upproret hos Jesajas lärde och olärde, som vägrar att gå in i den senare regnets budskaps vila.

Tre dop, (Röda havet, Jordanfloden och Jordanfloden), den första tillhör Mose och den sista Kristus; således är Mose alfa och Kristus omega. Bokstaven mellan den första och den tjugioandra bokstaven i det hebreiska alfabetet, den trettonde bokstaven, bildar, när den fogas till och följer den första bokstaven, som därefter fogas till den sista och tjugioandra bokstaven, det hebreiska ordet ”sanning”. Den mellersta dopet var Jordanfloden och Kadesh. Det första dopet vid Röda havet följdes av dopet vid Jordan. Men det första dopet vid Jordan uppsköts i fyrtio år till det andra besöket i Kadesh och det faktiska dopet i Jordan. Det tredje dopet, som representerade tiden för judarnas hemsökelse, hade kommit, då Kristus började sitt verk att bekräfta förbundet under en

vecka till uppfyllelse av Daniel nio och vers tjugosju, och det var domens stund för det forntida Israel.

Det första dopet vid Röda havet är den första ängels budskap, och de två besöken i Kadesh representerar en ”fördubbling”, ty vid det första besöket i Kadesh och Jordanfloden representeras Guds förbundsfolks uppror, och vid det andra Kadesh uppenbaras ledarskapets uppror. Kadesh och de två besöken representerar en fördubbling av den andra ängels budskap, där två klasser uppenbaras, och båda klasserna representeras såväl av medborgare som av ledarskap. Kristi dop är den tredje ängels budskap, när vetet och ogräset skiljs åt, liksom det forntida Israel skildes från den kristna brud som Kristus gifte sig med i stunden för det forntida Israels dom.

Tidsperioden från 1844 till 1863 är Röda havet till det första upproret vid Kadesh. År 1844 är övergången över Röda havet, 1846 är mannat, symbolen för sabbatsprovet som White klarade år 1846 när de gifte sig. År 1849 räckte Herren ut sin hand för andra gången för att samla sitt folk. Han hade samlat dem under den första ängels budskap, när den första av Habackuks tavlor trädde fram i historien, och den andra tavlan var avsedd för samma ändamål.

Omegatavlan från 1850 skulle samla och pröva, ty det var vad alfatavlan från 1843 gjorde. Den förste ängeln hade en tavla, och den tredje ängeln hade också en tavla, ty den förste är alfa och den tredje är omega. De ”två tavlorna” är vägmärken för den förste och den tredje ängeln – inte den andre. Den profetiska perioden för ”tavlorna” börjar med en tavla med fel och slutar med en tavla utan fel. Historien mellan de två tavlorna är den andre ängels historia, då tavlan åsidosätts fram till 1850.

Sedan året 1843 hade avslutats den 19 april 1844 lades 1843 års tavla åt sidan, eftersom den då felaktigt angav året 1843. Från den 19 april 1844 till år 1850 finns ingen Habackuks tavla. I den andre ängels historia fanns ingen tavla, och Babylon föll. Alfa är en tavla, omegan är en tavla, och mitten är Babylons fall; en symbol för uppror som är förknippad med den period då ingen tavla fanns. Den historiska perioden för Habackuks tavlor bär sanningens signatur.

1850 förebildades av Sinai och lagens givande. Den händelsen högtidlighölls med pingsten, då två viftoffersbröd lyftes upp. Processen att lyfta upp viftoffersbröden representeras av tryckningen och främjandet av tavlan i maj 1842, samt av historien 1849 då den andra tavlan utarbetades och 1850 då den blev tillgänglig. Perioden representeras på Kristi linje som de femtio dagarna från hans uppståndelse till pingsten, en period som är indelad i fyrtio dagar följda av tio.

År 1849 räckte Kristus ut sin hand för andra gången, och år 1850 blev Habackuks andra tavla tillgänglig, och prövningsprocessen som ledde till Kades fortsatte framåt. År 1856 kom det sista av det forntida Israels tio prov, när nytt ljus över Millers grundläggande profetiska uppenbarelse publicerades i rörelsens tidskrift. Under tvåtusenfemhundratjugo profetiska dagar, från 1856 till 1863, gick spejarna in för att utforska landet. År 1863 valde de en ny ledare för att föra dem tillbaka till Egypten.

Vi kommer att fortsätta med dessa sanningar i nästa artikel.

”I en syn som gavs åt mig i Bordoville, Vermont, den 10 december 1871, visades mig att min makes ställning har varit en mycket svår sådan. Ett tryck av omsorg och arbete har vilat över honom. Hans bröder i predikoämbetet har inte haft dessa bördor att bära, och de har inte uppskattat hans arbete. Det ständiga trycket på honom har tärt på honom både mentalt och fysiskt. Jag visades att hans förhållande till Guds folk i vissa avseenden liknade Mose förhållande till Israel. Det fanns knorrande mot Mose när omständigheterna var motgångsfulla, och det har också funnits knorrande mot honom.” Testimonies, band 3, s. 85.